HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

20 iunie 2018 * [i]

„Concurență – Procedură administrativă – Decizie prin care se dispune o inspecție – Proporționalitate – Lipsa caracterului arbitrar – Obligația de motivare – Indicii suficient de serioase – Securitate juridică – Încredere legitimă – Dreptul la respectarea vieții private – Dreptul la apărare”

În cauza T-325/16,

České dráhy, a.s., cu sediul în Praga (Republica Cehă), reprezentată de K. Muzikář, de J. Kindl și de V. Kuča, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de P. Rossi, de A. Biolan, de G. Meessen, de P. Němečková și de M. Šimerdová, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei C(2016) 2417 final a Comisiei din 18 aprilie 2016 privind o procedură de aplicare a articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, care este adresată České dráhy, precum și tuturor societăților controlate direct sau indirect de České dráhy și prin care se dispune ca acestea să se supună unei inspecții (cazul AT.40156 – Falcon),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnii A. M. Collins, președinte, R. Barents și J. Passer (raportor), judecători,

grefier: domnul L. Grzegorczyk, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 26 octombrie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: ceha.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamanta, České dráhy, a.s., este o societate pe acțiuni. Această societate este operatorul de transport feroviar național ceh și este deținută de statul ceh. Ea are o poziție dominantă îndeosebi pe piețele furnizării serviciilor de transport de persoane și furnizării serviciilor de administrare a infrastructurii feroviare în Republica Cehă.

Procedura în fața autorității de concurență cehe

2 În anii 2011 și 2012, alți doi operatori de transport, RegioJet a.s. și LEO Express a.s., au început să ofere servicii de transport feroviar de persoane pe ruta dintre Praga (Republica Cehă) și Ostrava, un oraș situat în nord-estul Republicii Cehe.

3 Începând cu anul 2011, comportamentul reclamantei, suspectată că abuza de poziția sa dominantă prin oferirea în pierdere, practicând prețuri de ruinare, a prestațiilor sale de transport feroviar de persoane pe ruta Praga-Ostrava, face obiectul unei investigații desfășurate de autoritatea de concurență cehă, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (Oficiul pentru Protecția Concurenței, Republica Cehă).

4 La 24 ianuarie 2012, în urma unei investigări preliminare, autoritatea de concurență cehă a deschis o procedură administrativă împotriva reclamantei în temeiul articolului 11 alineatul (1) din zákon č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže (Legea nr. 143/2001 privind protecția concurenței).

5 La 25 ianuarie 2012, autoritatea de concurență cehă a efectuat o inspecție în incintele reclamantei.

6 Investigația efectuată de autoritatea de concurență cehă era încă în curs de desfășurare la data adoptării deciziei care face obiectul prezentei acțiuni.

Procedura în fața instanțelor cehe

7 La o dată care nu a fost precizată, cei doi concurenți ai reclamantei, RegioJet și LEO Express, au introdus acțiuni împotriva acesteia din urmă la instanțele cehe pentru a solicita repararea prejudiciului care le-ar fi fost cauzat de pretinsul comportament anticoncurențial al reclamantei pe ruta Praga-Ostrava.

8 Prin hotărârea din 10 decembrie 2015, Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga, Republica Cehă) a respins acțiunea introdusă de LEO Express. Aceasta din urmă a formulat apel împotriva hotărârii menționate la Vrchní soud v Praze (Curtea Superioară din Praga, Republica Cehă). La data adoptării deciziei care face obiectul prezentei acțiuni, această procedură era încă în curs de desfășurare.

9 La aceeași dată, Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga) nu se pronunțase încă asupra acțiunii introduse de RegioJet.

Investigația Comisiei

10 La 18 aprilie 2016, Comisia Europeană a adoptat Decizia C(2016) 2417 final privind o procedură de aplicare a articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, care este adresată reclamantei, precum și tuturor societăților controlate direct sau indirect de reclamantă și prin care se dispune ca acestea să se supună unei inspecții (cazul AT.40156 – Falcon) (denumită în continuare „decizia atacată”).

11 Considerentele (2)-(9) ale deciziei atacate au următorul cuprins:

„(2) Comisia Europeană (denumită în continuare «Comisia») a obținut informații din care reiese că [reclamanta] are o poziție dominantă în sensul articolului 102 TFUE, printre altele, pe piețele furnizării serviciilor de transport de persoane și furnizării serviciilor de administrare a infrastructurii feroviare în Republica Cehă.

(3) Comisia dispune de informații care sugerează că [reclamanta] poate practica prețuri mai mici decât costurile suportate (predatory pricing) pe anumite rute feroviare, în special (fără a se limita la) ruta Praga-Ostrava. Acest comportament ar putea să facă parte dintr-o strategie a [reclamantei] contrară normelor de concurență, în vederea protejării poziției sale pe piața furnizării serviciilor de transport de persoane și a limitării dezvoltării concurenței pe piață.

(4) Comisia a obținut informații care sugerează că această pretinsă încălcare a fost săvârșită cel puțin din anul 2011, atunci când un concurent privat a început să furnizeze servicii pe ruta Praga-Ostrava, chiar mai devreme, și că acest comportament continuă.

(5) Comportamentul menționat anterior, în cazul în care se demonstrează existența acestuia, ar constitui una sau mai multe încălcări ale articolului 102 TFUE.

(6) Aceste pretinse încălcări ar fi săvârșite în cel mai mare secret. Documentația existentă referitoare la pretinsele încălcări ar fi limitată la minimum și ar fi ținută în locuri și într-o formă care ar facilita ascunderea, păstrarea sau distrugerea sa în cazul unei solicitări de informații sau a unor controale anunțate.

(7) Pentru a da Comisiei posibilitatea să stabilească toate împrejurările pertinente referitoare la eventuale încălcări, precum și contextul în care ele se produc, trebuie efectuată o inspecție în incintele [reclamantei] în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 1/2003. Pentru a asigura eficacitatea acestei inspecții, este necesar ca aceasta să se desfășoare fără ca întreprinderea suspectată de încălcare să fie avertizată în prealabil.

(8) Acestea sunt motivele pentru care trebuie adoptată o decizie în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, prin care [reclamanta] este invitată să se supună inspecției, și pentru care această decizie trebuie să fie comunicată imediat înainte de inspecție.

(9) Comisia are cunoștință despre faptul că autoritatea de concurență competentă a statului membru, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (denumit în continuare «ÚOHS»), a deschis o procedură administrativă privind aceeași încălcare și a efectuat o inspecție în incintele [reclamantei] în anul 2012. Comisia a examinat dosarul corespunzător al ÚOHS.”

12 Articolul 1 din decizia atacată prevede la primul său paragraf:

„Prezenta decizie dispune ca [reclamanta], împreună cu toate societățile pe care le controlează direct sau indirect, să se supună unei inspecții referitoare la eventuala sa participare la o încălcare a articolului 102 TFUE în domeniul furnizării serviciilor de transport feroviar de persoane în Republica

Cehă. Încălcarea include în special practicarea unor prețuri mai mici decât prețul de cost, care sunt susceptibile să limiteze accesul terților pe piață sau dezvoltarea lor pe piața serviciilor de transport feroviar de persoane, precum și orice strategie care are același efect.”

13 Potrivit articolului 2 din decizia atacată, „[i]nspecția [trebuia] să debuteze […] la 26 aprilie 2016 sau la puțin timp după această dată”.

14 Articolul 3 din decizia atacată precizează că „[d]estinatara prezentei decizii este [reclamanta], împreună cu toate societățile pe care aceasta le controlează direct sau indirect[;] decizia se comunică [reclamantei] imediat înainte de inspecție, în temeiul articolului 297 alineatul (2) TFUE”.

15 Inspecția s-a desfășurat între 26 și 29 aprilie 2016.

Procedura și concluziile părților

16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 24 iunie 2016, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

17 În conformitate cu articolul 89 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta din urmă a invitat Comisia să depună anumite documente. Comisia a dat curs acestei solicitări în termenul stabilit.

18 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

19 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

20 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șase motive, întemeiate pe:

– un caracter arbitrar și disproporționat al deciziei atacate și al inspecției în cauză (primul motiv);

– o încălcare a obligației de motivare (al doilea motiv);

– lipsa unor indicii suficient de serioase care să justifice adoptarea deciziei atacate și efectuarea inspecției (al treilea motiv);

– neafectarea comerțului dintre statele membre și inexistența poziției dominante a reclamantei deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia (al patrulea motiv);

– o încălcare a principiilor securității juridice și protecției încrederii juridice (al cincilea motiv);

– o încălcare a drepturilor garantate prin articolele 7 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și prin articolele 6 și 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”) (al șaselea motiv).

21 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate că, deși actul atacat prin prezenta acțiune este chiar decizia prin care se dispune inspecția în cauză și deși toate motivele invocate de reclamantă vizează în mod exclusiv anularea acestei decizii, totuși, anumite observații și anumite argumente pe care le-a formulat în cadrul procedurii scrise se raportează la desfășurarea inspecției efectuate de Comisie în executarea deciziei menționate. De altfel, aceste aspecte sunt atestate de modul în care reclamanta a intitulat primul și al treilea motiv de anulare.

22 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, modul în care a fost aplicată o decizie prin care se dispune o inspecție nu are efecte asupra legalității acestei decizii (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 49 și jurisprudența citată) și că, așadar, o întreprindere nu poate să invoce nelegalitatea care ar afecta derularea unor proceduri de verificare în susținerea concluziilor privind anularea actului în temeiul căruia Comisia a efectuat această verificare (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, T-125/03 și T-253/03, EU:T:2007:287, punctul 55 și jurisprudența citată).

23 În aceste condiții, reclamanta a precizat în ședință că nu încerca să invoce nelegalitatea care ar afecta derularea unor proceduri de verificare în susținerea concluziilor sale privind anularea deciziei atacate. Observațiile și argumentele referitoare la derularea inspecției în cauză ar fi destinate să servească doar ca „ajutor pentru interpretarea” obiectivului subiacent al deciziei atacate.

24 Prin urmare, aceasta este perspectiva în care trebuie să fie analizate observațiile și argumentele respective în cadrul examinării motivelor de anulare a deciziei atacate.

25 Pe de altă parte, această examinare trebuie să înceapă cu analiza celui de al doilea și a celui de al treilea motiv, dat fiind că această analiză este susceptibilă să aibă incidență asupra analizei celorlalte motive.

Cu privire la al doilea și la al treilea motiv, întemeiate pe o încălcare a obligației de motivare și pe lipsa unor indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență

26 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta impută mai întâi Comisiei că nu a evidențiat în decizia atacată nicio probă care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență.

27 În orice caz, reclamanta are convingerea că, la momentul adoptării deciziei atacate, Comisia nu putea să dispună de probe (chiar indirecte) serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență. Dimpotrivă, probele colectate în cadrul procedurii în fața autorității de concurență cehe, printre care se numără expertiza domnului Krabec din 16 decembrie 2013 și cea a Univerzita Pardubice (Universitatea din Pardubice, Republica Cehă) din 25 august 2015, ar pleda în favoarea inexistenței unui comportament anticoncurențial al reclamantei. Pe de altă parte, aceleași probe ar demonstra că prețurile practicate de reclamantă au rămas în medie mai mari decât cele ale concurenților săi și că veniturile obținute pe ruta Praga-Ostrava au fost întotdeauna mai mari decât costurile variabile. Lipsa unor indicii suficient de serioase ar fi confirmată de evoluția situației pe ruta Praga-Ostrava, caracterizată printr-un nivel ridicat al concurenței. Așadar, potrivit reclamantei, este foarte probabil ca decizia atacată să fi fost întemeiată exclusiv pe o plângere care ar fi fost depusă de unul dintre operatorii de transport concurenți, iar nu pe o verificare adecvată a realității faptelor.

28 În această privință, reclamanta solicită Tribunalului să efectueze o verificare materială a indiciilor de care dispunea Comisia la data adoptării deciziei atacate și să aprecieze în ce măsură Comisia a examinat dosarul autorității de concurență cehe.

29 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că decizia atacată este motivată insuficient și delimitează într-un mod foarte larg obiectul de scopul inspecției, practic având astfel în vedere orice comportament al reclamantei în sectorul transportului feroviar de persoane în Republica Cehă.

30 Astfel, obiectul inspecției ar fi delimitat într-un mod foarte larg din punctele de vedere teritorial, temporal și material. Din punct de vedere teritorial, considerentul (3) al deciziei atacate ar privi o eventuală încălcare săvârșită în special pe ruta Praga-Ostrava, însă nu s-ar limita la aceasta. În ceea ce privește delimitarea temporală, formularea utilizată ar face trimitere, desigur, la debutul comportamentului examinat în anul 2011, însă nu ar exclude examinarea de către Comisie și a unor perioade anterioare, precum și a oricărei perioade ulterioare. Pe plan material, articolul 1 din decizia atacată ar menționa că încălcarea suspectată „include în special" practicarea unor prețuri mai mici decât prețul de cost, având astfel în vedere și orice altă formă de încălcare a articolului 102 TFUE. În plus, Comisia nu ar identifica piața relevantă.

31 Mai mult, decizia atacată nu ar descrie în mod concret faptele și prezumțiile pe care Comisia intenționa să le verifice și nici nu ar evidenția indicii care ar justifica suspiciunea acesteia (în ceea ce privește această din urmă critică, a se vedea punctul 26 de mai sus).

32 Astfel, decizia atacată ar fi permis Comisiei să recurgă la o „sondare a terenului" și să se intereseze nu numai cu privire la documentele care privesc accesul transportatorilor concurenți pe ruta Praga-Ostrava, ci și la alte documente. Astfel, aceste documente ridicate cu ocazia inspecției în cauză (Falcon), fără a avea însă o legătură cu ruta Praga-Ostrava, ar fi cele pe care Comisia s-ar fi întemeiat pentru a dispune a doua inspecție (Twins), care face obiectul cauzei înregistrate cu numărul T-621/16, České dráhy/Comisia.

33 Comisia solicită respingerea celor două motive.

34 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că cerința unei protecții împotriva intervențiilor autorității publice în sfera de activitate privată a unei persoane, indiferent dacă aceasta este fizică sau juridică, care ar fi arbitrare sau disproporționate, constituie un principiu general al dreptului Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 83 și jurisprudența citată).

35 În consecință, în scopul respectării acestui principiu general, o decizie de inspecție trebuie să vizeze strângerea documentației necesare pentru a verifica realitatea și natura unor situații de fapt și de drept determinate cu privire la care Comisia dispune deja de informații, care constituie indicii suficient de serioase ce permit să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență (a se vedea Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 84 și jurisprudența citată).

36 Cu alte cuvinte, deținerea unor indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență este o condiție *sine qua non* pentru ca o inspecție să poată fi dispusă de Comisie în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269).

37 De asemenea, tot în cadrul respectării principiului general menționat, termenii unei decizii prin care se dispune o inspecție nu trebuie să depășească întinderea încălcării care poate fi suspectată pe baza unor asemenea indicii.

38 Desigur, în principiu, Comisia nu este obligată nici să comunice destinatarului unei asemenea decizii toate informațiile de care dispune în legătură cu încălcările prezumate, nici să delimiteze cu precizie piața relevantă, nici să realizeze o calificare juridică exactă a acestor încălcări, nici să indice perioada în care aceste încălcări ar fi fost săvârșite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 170 și jurisprudența citată).

39 În schimb, Comisia trebuie să indice cât mai precis posibil prezumțiile pe care intenționează să le verifice, și anume, ce se caută și ce elemente trebuie să privească inspecția. În acest scop, Comisia este obligată, de asemenea, să includă într-o decizie prin care se dispune o inspecție o descriere a caracteristicilor esențiale ale încălcării suspectate, indicând piața prezumată relevantă și natura restrângerilor suspectate ale concurenței, explicații referitoare la modul în care întreprinderea care face obiectul inspecției este prezumată a fi implicată în încălcarea respectivă, precum și atribuțiile conferite investigatorilor Uniunii (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctele 170 și 171 și jurisprudența citată).

40 Pe de altă parte, o motivare excesiv de succintă, vagă și generică și, în anumite privințe, ambiguă nu poate îndeplini cerințele de motivare stabilite prin articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 pentru a justifica o solicitare de informații care a intervenit la mai mult de doi ani după primele inspecții, în condițiile în care Comisia adresase deja mai multe solicitări de informații unor întreprinderi cu privire la care existau suspiciuni că au participat la o încălcare și la mai multe luni după decizia de deschidere a procedurii, iar decizia în cauză a fost adoptată, așadar, la o dată la care Comisia dispunea deja de informații care i-ar fi permis să prezinte cu mai multă precizie suspiciunile de încălcare care planau asupra întreprinderilor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2016, HeidelbergCement/Comisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punctul 39).

41 În orice caz, în măsura în care motivarea unei decizii de inspecție este cea care delimitează sfera atribuțiilor conferite agenților Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Deutsche Bahn și alții/Comisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, punctul 60), principiul general menționat la punctul 34 de mai sus se opune unor formulări cuprinse în decizia de inspecție care ar lărgi această sferă dincolo de ceea ce rezultă din indiciile suficient de serioase de care dispune Comisia la data adoptării unei asemenea decizii.

42 Astfel, tocmai în temeiul acestui principiu general, Tribunalul a anulat decizia în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia (T-135/09, EU:T:2012:596), întrucât acea decizie privea alte cabluri electrice decât cablurile electrice submarine și subterane de înaltă tensiune și materialul asociat acestor alte cabluri și după ce a constatat că, deși la data adoptării deciziei menționate, Comisia deținea indicii suficient de serioase pentru a dispune o inspecție cu privire la cablurile electrice submarine și subterane de înaltă tensiune și la materialul asociat acestor cabluri, în schimb, nu deținea indicii suficient de serioase pentru a dispune o inspecție cu privire la toate cablurile electrice și la materialul asociat acestor cabluri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia, T-135/09, EU:T:2012:596, punctele 91-94).

43 În speță, trebuie, așadar, să se stabilească, pe de o parte, dacă Comisia dispunea de indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare de către reclamantă a normelor de concurență și, pe de altă parte, dacă sfera inspecției stabilită de decizia atacată se limita la încălcarea pe care Comisia o putea suspecta pe baza unor asemenea indicii.

44 În această privință, mai întâi, reclamanta reproșează Comisiei că, în decizia atacată, nu a evidențiat nicio probă concretă care să permită să se stabilească suspiciunea unui comportament anticoncurențial care îi este imputat.

45 Cu toate acestea, deși, pentru a dovedi caracterul justificat al inspecției, Comisia este obligată să precizeze în mod detaliat în cuprinsul deciziei prin care se dispune o inspecție că deține elemente și indicii materiale serioase care o determină să suspecteze încălcarea de care întreprinderea care face obiectul inspecției este suspectată (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 172 și jurisprudența citată), în etapa investigării preliminare, nu îi poate fi impus să menționeze, pe lângă prezumțiile privind încălcarea pe care intenționează să le verifice, indiciile, cu alte cuvinte elementele care o determină să aibă în vedere ipoteza unei încălcări a articolului 102 TFUE. Astfel, o asemenea obligație ar repune în discuție echilibrul pe care jurisprudența îl stabilește între menținerea eficacității investigației și asigurarea dreptului la apărare al întreprinderii în cauză (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 81).

46 Astfel, pe de o parte, etapa investigării preliminare are ca punct de plecare data la care Comisia, în exercitarea competențelor care îi sunt conferite prin articolele 18 și 20 din Regulamentul nr. 1/2003, adoptă măsuri care implică imputarea săvârșirii unei încălcări și care determină repercusiuni importante asupra situației întreprinderilor suspectate. Pe de altă parte, întreprinderea în cauză este informată doar la începutul etapei în contradictoriu administrative, prin intermediul comunicării privind obiecțiunile, cu privire la toate elementele esențiale pe care Comisia se întemeiază în acest stadiu al procedurii și această întreprindere dispune de un drept de acces la dosar în vederea garantării exercitării efective a dreptului său la apărare. În consecință, întreprinderea în cauză poate să își valorifice pe deplin dreptul la apărare numai după trimiterea comunicării privind obiecțiunile. Dacă aceste drepturi ar fi extinse la perioada care precedă trimiterea comunicării privind obiecțiunile, eficacitatea investigației Comisiei ar fi compromisă, întrucât, încă din etapa investigării preliminare, întreprinderea în cauză ar fi în măsură să identifice informațiile care sunt cunoscute de Comisie și, în consecință, pe cele care îi pot fi încă ascunse (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 78 și jurisprudența citată).

47 Prin urmare, Comisiei nu i se poate reproșa că, în decizia atacată, doar a constatat că dispunea de informații care sugerau „că [reclamanta] [a putut] practica prețuri mai mici decât costurile suportate (predatory pricing) pe anumite rute feroviare, în special (fără a se limita la) ruta Praga-Ostrava” și că „această pretinsă încălcare [fusese] săvârșită cel puțin din anul 2011, atunci când un concurent privat începu[se] să furnizeze servicii pe ruta Praga-Ostrava, chiar mai devreme, și că acest comportament continu[a]”.

48 În aceste condiții, în cazul în care instanța Uniunii este pusă în situația, ca în prezenta cauză, de a controla o decizie de inspecție pentru a verifica dacă aceasta nu are un caracter arbitrar, trebuie să se asigure că există indicii suficient de serioase care permit să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență de către întreprinderea în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia, T-135/09, EU:T:2012:596, punctul 43 și jurisprudența citată).

49 În această privință, reiese din jurisprudență că, cel puțin atunci când întreprinderea destinatară a unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 prezintă anumite elemente care pun la îndoială caracterul suficient de serios al indiciilor de care Comisia dispunea pentru a adopta o asemenea decizie, instanța Uniunii trebuie să examineze aceste indicii și să controleze caracterul lor suficient de serios (Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia, T-135/09, EU:T:2012:596, punctul 72).

50 Totuși, verificarea existenței unor indicii suficient de serioase aflate în posesia Comisiei care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență anterior adoptării unei decizii de inspecție nu constituie singurul motiv care permite Tribunalului să se asigure că decizia menționată nu are un caracter arbitrar (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 87).

51 Astfel, controlul motivării unei decizii permite de asemenea instanței să asigure respectarea principiului protecției împotriva intervențiilor arbitrare și disproporționate, în sensul că motivarea permite punerea în evidență a caracterului justificat al intervenției preconizate în interiorul întreprinderilor în cauză (a se vedea Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 89 și jurisprudența citată). În cazul în care Tribunalul apreciază că prezumțiile pe care Comisia intenționează să le verifice și elementele care trebuie să facă obiectul inspecției sunt definite cu suficientă precizie, poate constata lipsa caracterului arbitrar al unei decizii de inspecție fără a fi necesar să se verifice din punct de vedere material conținutul indiciilor aflate în posesia Comisiei la data adoptării acesteia (Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 91).

52 În speță, Comisia a indicat în decizia atacată:

– în primul rând, că era în posesia „[unor] informații care sugerau că [reclamanta] [a putut] practica prețuri mai mici decât costurile suportate (predatory pricing) pe anumite rute feroviare, în special (fără a se limita la) ruta Praga-Ostrava” [considerentul (3) al deciziei atacate];

– în al doilea rând, că a primit „informații care sugerează că această pretinsă încălcare [fusese] săvârșită cel puțin din anul 2011, atunci când un concurent privat a început să furnizeze servicii pe ruta Praga-Ostrava, chiar mai devreme” [considerentul (4) al deciziei atacate];

– în al treilea rând, că încălcarea articolului 102 TFUE vizată de decizia atacată „include[a] în special practicarea unor prețuri mai mici decât prețul de cost, care sunt susceptibile să limiteze accesul terților pe piață sau dezvoltarea lor pe piața serviciilor de transport feroviar de persoane” (articolul 1 din decizia atacată).

53 Astfel, decizia atacată include în sfera inspecției în cauză nu numai o eventuală încălcare a articolului 102 TFUE care constă în practicarea unor prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava începând cu anul 2011, ci și alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE, alte rute în Republica Cehă decât ruta Praga-Ostrava și perioada anterioară anului 2011.

54 Or, motivarea deciziei atacate nu permite, privită individual, să se prezume că, la data adoptării deciziei menționate, Comisia dispunea efectiv de indicii suficient de serioase care să permită suspectarea unei încălcări a articolului 102 TFUE, astfel cum este descrisă la punctul 53 de mai sus.

55 În aceste condiții, trebuie să se analizeze, în primul rând și în raport cu alte elemente pertinente, dacă, la data adoptării deciziei atacate, Comisia dispunea de indicii suficient de serioase care să fi permis să se suspecteze o încălcare a articolului 102 TFUE care constă în practicarea unor prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava începând cu anul 2011.

56 În al doilea rând, trebuie să se analizeze dacă, la aceeași dată, Comisia dispunea de asemenea de indicii suficient de serioase cu privire la alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE referitoare la alte rute și la perioada anterioară anului 2011.

Cu privire la pretinsa practicare a unor prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava începând cu anul 2011

57 În memoriul în răspuns, Comisia a identificat trei serii de informații care ar fi condus-o să adopte decizia atacată: informații primite de la autorul plângerii, informații obținute din surse accesibile publicului și dosarul autorității de concurență cehe, care cuprinde expertiza Universității din Pardubice.

58 În ceea ce privește a treia serie de informații, Comisia a citat în special punctele 128-130 și 155-157 din expertiza Universității din Pardubice. În cuprinsul acestor puncte, în expertiză, s-ar fi constatat îndeosebi că informațiile furnizate (a se vedea punctul 3 din expertiză) nu permiteau să se concluzioneze că elementele cifrice referitoare la costurile vizate reflectau situația în mod corect. În cuprinsul expertizei, s-ar fi atras de asemenea atenția asupra posibilității unei deformări a datelor reclamantei.

59 În ceea ce privește punctele din cuprinsul expertizei Universității din Pardubice citate de Comisie, reclamanta susține în special că rezervele pe care le conține sunt doar marginale. Ar fi vorba despre formulări curente prin intermediul cărora experții au obiceiul să garanteze că expertiza lor nu va fi atacabilă și că răspunderea lor eventuală va fi înlăturată.

60 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate că, din dosarul prezentei cauze, reiese că autoritatea de concurență cehă investighează o posibilă practică a reclamantei care constă în prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava începând cu anul 2011, și anume același comportament ca cel care este vizat în principal de decizia atacată.

61 Reiese de asemenea din dosarul menționat că, în cursul acestei investigații, autoritatea de concurență cehă a colectat mii de pagini de probe obținute în principal de la reclamantă și de la operatorii de transport concurenți (RegioJet și LEO Express).

62 În ceea ce privește expertiza Universității din Pardubice, în primul rând, trebuie să se arate că la punctele 128-130 din această expertiză, invocate de Comisie și care figurează sub titlul „Transferul costurilor între diferiții comitenți ai transportului feroviar public”, se menționează următoarele:

– *„[confidențial]”;*

– *„[confidențial]”;*

– *„[confidențial]”.*

63 În al doilea rând, la punctele 155-157 din expertiza Universității din Pardubice, invocate de asemenea de Comisie și care figurează sub titlul „Identificarea anumitor contradicții în observațiile [reclamantei]”, se arată următoarele:

– *„[confidențial]”;*

– „[*confidențial*]”; în această privință, expertiza reproduce următorul citat: „[*confidențial*]”.

64 În al treilea rând, la punctele 158-161 din expertiza Universității din Pardubice, care figurează sub titlul „Contradicții în observațiile [reclamantei] referitoare la partea costurilor variabile și a costurilor fixe”, se arată că „[*confidențial*]” și că „[*confidențial*]”.

65 Trebuie să se constate că observațiile de mai sus, contrar afirmației reclamantei potrivit căreia sunt doar formulări curente prin intermediul cărora experții urmăresc să garanteze că expertiza lor nu va fi atacabilă și că eventuala lor răspundere va fi înlăturată, demonstrează, chiar dacă în mod indirect, că Comisia avea motive temeinice să suspecteze o încălcare a articolului 102 TFUE de către reclamantă și că, prin urmare, avea dreptul să dispună inspecția în cauză.

66 În această privință, trebuie amintit că, pentru a justifica unele verificări, nu este necesar ca informațiile de care dispune Comisia să fi fost de natură să stabilească dincolo de orice îndoială rezonabilă existența încălcării constatate în decizia atacată. Astfel, acest nivel probatoriu este solicitat în cazul deciziilor prin care Comisia constată existența unei încălcări și aplică amenzi. În schimb, pentru a adopta o decizie de verificare în sensul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, este suficient ca

ea să dispună de elemente și de indicii materiale serioase care să o determine să suspecteze existența unei încălcări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas/Comisia, T-296/11, EU:T:2014:121, punctul 43, și Hotărârea din 29 februarie 2016, EGL și alții/Comisia, T-251/12, nepublicată, EU:T:2016:114, punctul 149).

67 Or, având în vedere elementele evidențiate mai sus, reiese că Comisia dispunea de asemenea indicii.

68 Pe de altă parte, chiar dacă se presupune că este fondat argumentul reclamantei potrivit căreia probele colectate de autoritatea de concurență cehă demonstrează că veniturile sale pe ruta Praga-Ostrava au fost întotdeauna mai mari decât costurile variabile, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, sunt de asemenea contrare articolului 102 TFUE prețurile inferioare valorii medii a costurilor totale, care cuprind costurile fixe și costurile variabile, însă superioare valorii medii a costurilor variabile, care sunt stabilite în cadrul unui plan ce are drept scop eliminarea unui concurent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 1991, AKZO/Comisia, C-62/86, EU:C:1991:286, punctul 72).

69 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia lipsa unor indicii suficient de serioase este confirmată și de evoluția situației pe ruta Praga-Ostrava, caracterizată de un nivel ridicat al concurenței, Comisia evidențiază în mod întemeiat că faptul că strategia întreprinderii care beneficiază de o poziție dominantă nu a avut succesul preconizat nu are semnificația că acel comportament de ruinare nu a determinat o denaturare a concurenței.

70 Având în vedere cele de mai sus, critica întemeiată pe lipsa unor indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a articolului 102 TFUE de către reclamantă, care constă în practicarea unor prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava începând cu anul 2011, trebuie să fie respinsă.

71 Cu toate acestea, în măsura în care investigația desfășurată de autoritatea de concurență cehă nu privește decât pretinsa practicare a unor prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava începând cu anul 2011, această concluzie nu poate fi transpusă, doar pentru acest temei, la alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE, la alte rute decât ruta Praga-Ostrava sau la perioada anterioară anului 2011.

72 În consecință, trebuie să se examineze în prezent indiciile de care Comisia dispunea în această privință, luând în considerare răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii.

Cu privire la alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE, la alte rute decât ruta Praga-Ostrava și la perioada anterioară anului 2011

– Cu privire la alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE

73 În primul rând, în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii sus-menționate, Comisia a admis că nu dispunea de indicii care să permită să suspecteze alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE.

74 În al doilea rând, Comisia a subliniat că, potrivit unei jurisprudențe constante, atunci când aplică articolul 102 TFUE, are obligația să examineze strategia comercială a societății care face obiectul investigației, care ar putea evidenția existența unei intenții sau a unui plan de eliminare a concurenței.

75 În observațiile formulate cu privire la răspunsul Comisiei la măsurile de organizare a procedurii, reclamanta a contestat această din urmă argumentație. Faptul că Comisia are obligația să examineze strategia sa comercială nu poate în niciun caz să justifice extinderea obiectului inspecției în cauză la formele de încălcare a normelor de concurență în privința cărora nu dispunea de indicii suficient de serioase.

76 În această privință, reiese din jurisprudență că, pentru a se aprecia caracterul licit al politicii de prețuri aplicate de o întreprindere dominantă, trebuie în principiu să se facă trimitere la criterii referitoare la prețuri întemeiate pe costurile suportate de însăși întreprinderea dominantă și pe strategia acesteia (a se vedea Hotărârea din 17 februarie 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, punctul 41 și jurisprudența citată).

77 De asemenea, reiese din jurisprudență că sunt deopotrivă contrare articolului 102 TFUE prețurile inferioare valorii medii a costurilor totale, care cuprind costurile fixe și costurile variabile, dar superioare valorii medii a costurilor variabile, dacă sunt stabilite în cadrul unui plan care are drept scop eliminarea unui concurent (Hotărârea din 3 iulie 1991, AKZO/Comisia, C-62/86, EU:C:1991:286, punctul 72).

78 Prin urmare, atunci când Comisia dispune de indicii suficient de serioase care permit să se suspecteze o încălcare a articolului 102 TFUE ce constă în practicarea unor prețuri de ruinare, investigația sa poate privi strategia întreprinderii în cauză. Pe de altă parte, în partea finală a articolului 1 primul paragraf din decizia atacată, Comisia urmează acest raționament arătând că, în afară de practicarea unor prețuri mai mici decât prețul de cost, susceptibile să limiteze accesul terților pe piață sau dezvoltarea lor pe piața transportului feroviar de persoane, inspecția va privi și „orice strategie care are același efect”. De altfel, acest element nu a fost niciodată contestat de reclamantă.

79 În schimb, reclamanta susține în mod întemeiat că acest raționament nu poate constitui un motiv valabil pentru extinderea obiectului inspecției în cauză la alte forme de încălcare.

80 Astfel, având în vedere îndeosebi principiul general menționat la punctul 34 de mai sus, același raționament nu poate justifica termenii utilizați la articolul 1 din decizia atacată, potrivit cărora încălcarea „include în special” practicarea unor prețuri mai mici decât prețul de cost, astfel încât să se poată include în sfera inspecției în cauză orice altă formă de încălcare a articolului 102 TFUE, deși Comisia nu dispunea de niciun indiciu în această privință.

– Cu privire la alte rute decât ruta Praga-Ostrava

81 În această privință, pe de o parte, Comisia a prezentat în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii adoptate de Tribunal două plângeri, datate 17 octombrie 2014 și 1 martie 2016, care i-ar fi fost adresate de LEO Express.

82 Cele două plângeri ar conține indicii referitoare la ruta Praga-Košice, oraș situat în estul Republicii Slovace. În plus, plângerea din 1 martie 2016 ar conține indicii referitoare la alte două rute interne, Ostrava-Kolín și Olomouc-Kolín.

83 Pe de altă parte, Comisia a subliniat că și din documentele care nu privesc ruta Praga-Ostrava puteau fi extrase de asemenea elemente utile pentru investigarea existenței unor practici anticoncurențiale pe această din urmă rută, deoarece ele abordează chestiunea costurilor pentru alte rute feroviare și, prin urmare, constituie un etalon pentru repartizarea obișnuită a costurilor între diferite rute.

84 În observațiile formulate cu privire la răspunsul Comisiei la măsurile de organizare a procedurii, reclamanta a contestat aceste elemente. În opinia sa, documentele prezentate de Comisie nu ar conține niciun indiciu care să permită să se suspecteze un comportament anticoncurențial din partea sa pe ruta Praga- Košice. În ceea ce privește rutele Ostrava-Kolín și Olomouc-Kolín, reclamanta arată că, în realitate, aceste rute fac parte integrantă din ruta Praga-Ostrava.

85 În primul rând, trebuie să se arate că, deși cele două plângeri conțin informații referitoare la ruta Praga-Košice, aceste informații nu constituie indicii suficient de serioase care să permită să fie suspectată practicarea unor prețuri de ruinare și pe această rută. În cadrul acestora, se menționează

numai că reclamanta ar fi abuzat de poziția sa dominantă prin faptul că a decis să reintroducă trenurile sale SC Pendolino pe această rută ca reacție la intențiile analoge ale LEO Express, deși încetase operarea acestor trenuri pe aceeași rută din cauza frecventării lor limitate.

86 În această privință, trebuie amintit că Comisia a admis că a dispus doar de indicii care permiteau să se suspecteze o încălcare ce consta în aplicarea unor prețuri de ruinare.

87 Chiar dacă se presupune că informațiile în cauză pot indica în mod indirect practicarea unor prețuri de ruinare și pe ruta Praga-Košice, faptul de a include această rută în obiectul inspecției Falcon ar fi în orice caz incompatibil cu articolul 1 din decizia atacată, care limitează obiectul acesteia la teritoriul Republicii Cehe.

88 În al doilea rând, în ceea ce privește rutele Ostrava-Kolín și Olomouc-Kolín, este suficient să se constate, ca și reclamanta, că ele fac parte integrantă din ruta Praga-Ostrava. Astfel, orașele Kolín și Olomouc sunt situate pe ruta Praga-Ostrava, între aceste două orașe. Rezultă că rutele Ostrava-Kolín și Olomouc-Kolín sunt deja acoperite de termenii deciziei atacate, care vizează explicit ruta Praga-Ostrava.

89 Așadar, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu dispunea de indicii suficient de serioase care să permită suspectarea practicării de către reclamantă a unor prețuri de ruinare pe alte rute decât ruta Praga-Ostrava.

90 Pe de altă parte, Comisia însăși confirmă această concluzie, cel puțin implicit, atunci când, pentru examinarea cazului referitor la ruta Praga-Ostrava, subliniază importanța informațiilor referitoare la alte rute.

91 În orice caz, chiar dacă se presupune că acest din urmă raționament este întemeiat, el nu permite Comisiei să afirme în decizia atacată că dispunea de informații care sugerau că reclamanta practica prețuri de ruinare „pe anumite rute feroviare, în special (fără a se limita la) ruta Praga-Ostrava”, deși dispunea de indicii suficient de serioase numai în privința acestei din urmă rute.

– Cu privire la perioada anterioară anului 2011

92 În această privință, reiese din dosar că primul concurent al reclamantei, RegioJet, a început să opereze ruta Praga-Ostrava doar din luna septembrie 2011 și că numai după această dată autoritatea de concurență cehă investighează comportamentul pretins abuziv al reclamantei pe ruta menționată.

93 Cu toate acestea, în răspunsul la măsurile de organizare a procedurii adoptate de Tribunal, Comisia a prezentat un document care datează din 4 octombrie 2010.

94 Potrivit reclamantei, acest document, și anume o plângere formulată de RegioJet, nu ar conține niciun element pertinent. Ar fi vorba doar despre speculații ale acesteia din urmă.

95 Totuși, trebuie să se constate că, deși documentul prezentat de Comisie este doar o plângere depusă de un concurent al reclamantei, aceasta este formulată în mod coerent și are în vedere, în ceea ce privește perioada anterioară anului 2011, același comportament ca cel în raport cu care, în ceea ce privește perioada care începe din anul 2011, Comisia dispunea de indicii suficient de serioase.

96 Pe de altă parte, deși este adevărat că primul concurent al reclamantei, RegioJet, a început să opereze pe ruta Praga-Ostrava doar din anul 2011, iar al doilea, LEO Express, doar din anul 2012, această situație nu exclude, în sine, posibilitatea unui comportament abuziv al reclamantei înainte de această

dată. Astfel, se poate prezuma în mod rezonabil că, pentru a face față unor noi concurenți, o întreprindere aflată în poziție dominantă nu ar aștepta intrarea concurenței pe piața relevantă, ci ar acționa deja înaintea acestei intrări pentru a împiedica sau a o face dificilă.

97 În aceste condiții, Comisia putea să rețină în decizia atacată perioada „cel puțin din anul 2011” ca fiind perioada probabilă a încălcării suspectate.

– *Concluzie intermediară*

98 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se concluzioneze că, la data adoptării deciziei atacate, Comisia nu dispunea de indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a articolului 102 TFUE de către reclamantă care ar consta în alte forme decât pretinsa practicare a unor prețuri de ruinare sau care ar viza alte rute decât ruta Praga-Ostrava. În schimb, Comisia avea dreptul să rețină, drept perioadă probabilă a încălcării în cauză, pe cea care a debutat „cel puțin din anul 2011”.

Concluzie cu privire la al doilea și la al treilea motiv

99 În aceste condiții, trebuie să se admită în parte al doilea și al treilea motiv ale prezentei acțiuni și să se anuleze decizia atacată, în măsura în care aceasta privește pretinsa încălcare a articolului 102 TFUE pe alte rute decât ruta Praga-Ostrava și alte forme de încălcare decât pretinsa practicare a unor prețuri de ruinare.

100 În lumina acestei concluzii trebuie să se analizeze în prezent celelalte motive ale acțiunii.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe caracterul arbitrar și disproporționat al deciziei atacate

101 Reclamanta susține că decizia atacată constituie o intervenție arbitrară și disproporționată.

102 În această privință, mai întâi, reclamanta arată că Comisia avea la dispoziție mai multe mii de pagini de probe care proveneau din procedura în fața autorității de concurență cehe. În plus, chiar aceasta din urmă ar fi efectuat o inspecție-surpriză la sediul reclamantei. Pe de altă parte, reclamanta ar fi sprijinit la maximum autoritatea menționată pe întreaga durată a procedurii desfășurate de aceasta. În consecință, situația de fapt determinantă pentru investigația desfășurată de Comisie ar fi fost consemnată în detaliu în dosarul autorității menționate, iar cu ocazia inspecției în cauză, Comisia nu putea spera să obțină probe pertinente suplimentare.

103 În continuare, reclamanta apreciază că era posibil să se ajungă la același rezultat într-un mod mai puțin invaziv, de exemplu prin intermediul unei solicitări de informații.

104 În plus, reclamanta subliniază că acest comportament în cauză face deja obiectul a două proceduri judiciare inițiate de cei doi concurenți, RegioJet și LEO Express.

105 În sfârșit, decizia atacată ar încălca principiul proporționalității, în sensul că obiectul inspecției ar fi fost formulat într-un mod foarte larg.

106 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

107 Trebuie, de la bun început, să se înlăture primul aspect al acestui motiv, întemeiat pe caracterul arbitrar al deciziei atacate.

108 Astfel, reiese din jurisprudență că o decizie de inspecție prezintă un caracter arbitrar numai atunci când a fost adoptată fără să existe o împrejurare de fapt care poate justifica o inspecție. Nu există o asemenea situație atunci când ea vizează strângerea documentației necesare pentru a se verifica realitatea și întinderea unei situații de fapt și de drept determinate cu privire la care Comisia dispune deja de indicii suficient de serioase care permit să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență de către întreprinderea în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia, T-135/09, EU:T:2012:596, punctul 43 și jurisprudența citată).

109 Or, din examinarea celui de al doilea și al celui de al treilea motiv rezultă că, pe de o parte, Comisia dispunea de indicii suficient de serioase care permiteau să se suspecteze o încălcare a articolului 102 TFUE care constă în practicarea unor prețuri de ruinare pe ruta Praga-Ostrava cel puțin din anul 2011 și, pe de altă parte, decizia atacată trebuie să fie anulată în măsura în care privește alte forme de încălcare a articolului 102 TFUE și alte rute, dată fiind lipsa unor indicii suficient de serioase în această privință.

110 În aceste condiții, decizia atacată nu prezintă un caracter arbitrar.

111 Așadar, primul aspect al primului motiv trebuie să fie respins.

112 În ceea ce privește al doilea aspect, întemeiat pe caracterul disproporționat al deciziei atacate, trebuie amintit că, în temeiul principiului proporționalității, acțiunea Uniunii, în conținut și formă, nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor [articolul 5 alineatul (4) TUE].

113 Astfel, acest principiu impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului urmărit, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 192 și jurisprudența citată).

114 Cu toate acestea, alegerea pe care Comisia trebuie să o facă între o inspecție efectuată pe baza unui simplu mandat sau o solicitare de informații, pe de o parte, și o inspecție dispusă printr-o decizie, pe de altă parte, nu depinde de împrejurări precum gravitatea deosebită a situației, urgența extremă sau nevoia de discreție absolută, ci de necesitățile unei cercetări adecvate, având în vedere particularitățile cauzei. Prin urmare, atunci când o decizie de inspecție urmărește doar să permită Comisiei reunirea elementelor necesare pentru aprecierea eventualei existențe a unei încălcări a tratatului, o asemenea decizie nu încalcă principiul proporționalității (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 193 și jurisprudența citată).

115 Este de datoria Comisiei să aprecieze, în principiu, dacă o anumită informație este necesară pentru a se putea detecta o încălcare a normelor de concurență și, chiar dacă aceasta dispune deja de indicii sau chiar de elemente de probă referitoare la existența unei încălcări, Comisia poate considera în mod legitim că este necesar să dispună verificări suplimentare care să îi permită să înțeleagă mai bine încălcarea sau durata acesteia (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 194 și jurisprudența citată).

116 Așadar, nu poate fi admis argumentul reclamantei potrivit căruia, pentru a respecta principiul proporționalității, Comisia ar fi trebuit să recurgă la mijloace mai puțin invazive precum o solicitare de informații în temeiul articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003, cu atât mai mult cu cât, în împrejurările prezentei cauze, aprecierea comportamentului reclamantei depinde în mod evident de informații care, cu siguranță, nu ar fi fost comunicate în mod voluntar Comisiei și, prin urmare, nu ar fi putut să intre în posesia acesteia din urmă într-un alt mod decât prin intermediul unei inspecții (a se

vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/04, EU:T:2007:81, punctele 150 și 153, și Hotărârea din 12 iulie 2007, CB/Comisia, T-266/03, nepublicată, EU:T:2007:223, punctul 65).

117 Pe de altă parte, întrucât decizia atacată se întemeiază, în parte, pe informații conținute în dosarul autorității de concurență cehe, care investighează același comportament al reclamantei și care i-ar fi adresat mai multe solicitări de informații, există probabilitatea ca dosarul autorității menționate să fi conținut deja toate informațiile care puteau fi obținute pe această cale.

118 În lumina jurisprudenței citate în special la punctul 115 de mai sus, nu poate fi admis nici argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia ar fi trebuit să considere suficiente informațiile conținute în dosarul autorității de concurență cehe.

119 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia reclamanta ar face deja obiectul unei investigații administrative și a două proceduri judiciare la nivel național, este suficient să se amintească faptul că, potrivit jurisprudenței, din dispozițiile Regulamentului nr. 1/2003 nu se poate deduce că, din moment ce o autoritate națională de concurență a început o investigație asupra unor fapte particulare, Comisia se află imediat în imposibilitatea de a cerceta cauza sau de a se interesa în mod preliminar în legătură cu aceasta. Dimpotrivă, aceste două autorități pot lucra în paralel, cel puțin în stadii preliminare, cum este cazul investigațiilor, iar Comisia păstrează posibilitatea de a deschide o procedură în vederea adoptării unei decizii, chiar dacă o autoritate națională examinează deja cauza. *A fortiori*, Comisia trebuie de asemenea să aibă posibilitatea să desfășoare o inspecție, întrucât o decizie prin care s-a dispus desfășurarea unei inspecții nu constituie decât un act pregătitor al examinării pe fond a unei cauze, care nu afectează deschiderea formală a procedurii în sensul articolului 11 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/04, EU:T:2007:81, punctul 129 și jurisprudența citată). Acest principiu a fost recunoscut în cazurile în care autoritatea națională de concurență aplică articolul 101 sau 102 TFUE. Acest principiu se aplică cu atât mai mult în cazurile în care investigația desfășurată de autoritatea națională de concurență este întemeiată doar pe dreptul național. Or, tocmai aceasta este situația din speță.

120 De asemenea, dintr-o jurisprudență constantă reiese că, pentru a îndeplini rolul care îi este conferit de tratat, Comisia nu poate fi legată printr-o decizie pronunțată de o instanță națională potrivit articolului 101 alineatul (1) TFUE și articolului 102 TFUE. Comisia este, așadar, îndreptățită să ia la orice moment decizii individuale pentru aplicarea articolelor 101 și 102 TFUE, chiar și atunci când un acord sau o practică face deja obiectul unei decizii a unei instanțe naționale, iar decizia preconizată de Comisie este în contradicție cu decizia jurisdicțională respectivă (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 200 și jurisprudența citată).

121 În consecință, nici procedurile în curs de desfășurare în fața instanțelor cehe nu pot să împiedice Comisia să efectueze o inspecție-surpriză precum cea dispusă prin decizia atacată.

122 Pe de altă parte, în ceea ce privește decizia din 10 decembrie 2015 a Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga), menționată la punctul 8 de mai sus, trebuie să se arate că decizia atacată nu este în contradicție cu această decizie. Astfel, prin decizia pe care a pronunțat-o, Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga) a respins acțiunea în reparație formulată de LEO Express împotriva reclamantei, pentru motivul că LEO Express nu demonstrase legătura de cauzalitate dintre prejudiciul suferit și comportamentul pretins anticoncurențial al reclamantei. Totuși, după această constatare, nu mai era necesară soluționarea chestiunii caracterului anticoncurențial al comportamentului reclamantei și, în consecință, Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga) nu a mai acționat în acest sens.

123 În ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia (T-402/13, EU:T:2014:991), în care Tribunalul a considerat că examinarea dosarului aflat în posesia autorității naționale de concurență nu constituia o alternativă la recurgerea la o măsură de inspecție, din moment ce autoritatea respectivă nu efectuase nicio inspecție în incintele reclamantei și, așadar, adoptase decizia numai pe baza informațiilor prezentate în mod voluntar de aceasta, trebuie să se observe că Tribunalul a recurs la o asemenea considerație pentru a trece peste faptul că, în acea cauză, Comisia optase pentru o măsură de inspecție fără a verifica în prealabil informațiile pe care autoritatea națională de concurență a putut să le obțină cu privire la unele comportamente similare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctele 55 și 56). Or, în speță, Tribunalul constată că Comisia a consultat dosarul autorității de concurență cehe și a adoptat decizia atacată numai după această consultare.

124 În ceea ce privește, în sfârșit, critica întemeiată pe faptul că obiectul inspecției în cauză ar fi fost formulat într-un mod foarte larg în decizia atacată, trebuie să se observe că aceasta a fost examinată deja în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea motiv și că, la finalul acestei examinări, s-a concluzionat că era necesară anularea deciziei atacate în măsura în care privea oricare altă rută decât ruta Praga-Ostrava și în măsura în care privea oricare alt comportament decât pretinsa practicare a unor prețuri de ruinare.

125 În schimb, în ceea ce privește termenii din decizia atacată care indică perioada în care ar fi fost săvârșită încălcarea, „cel puțin din anul 2011”, Tribunalul a constatat, tot în cadrul examinării celui de al doilea și a celui de al treilea motiv, că Comisia dispunea de indicii referitoare nu numai la perioada care începea din anul 2011, ci și la perioada anterioară anului 2011.

126 Pe de altă parte, reiese din jurisprudență că Comisia nu are obligația să indice perioada în care ar fi fost săvârșită încălcarea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 170 și jurisprudența citată).

127 În aceste condiții, decizia atacată nu poate fi considerată disproporționată pentru motivul că obiectul inspecției a fost formulat în cuprinsul acesteia într-un mod foarte larg.

128 În consecință, trebuie să se respingă al doilea aspect al primului motiv și, prin urmare, acest motiv în integralitate.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe neafectarea comerțului dintre statele membre și pe inexistența unei poziții dominante a reclamantei deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia

129 Potrivit reclamantei, Comisia nu avea competența să adopte decizia atacată și să efectueze inspecția. Astfel, întrucât ruta Praga-Ostrava, cu o lungime de 356 de kilometri, ar fi neglijabilă la scara rețelei feroviare europene, pretinsul comportament anticoncurențial al reclamantei nu ar fi susceptibil să afecteze în mod sensibil comerțul dintre statele membre. Mai mult, reclamanta nu ar ocupa o poziție dominantă pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia. Astfel, având în vedere importanța marginală la scara Europei, transportul feroviar pe ruta Praga-Ostrava nu poate fi considerat o parte semnificativă a pieței interne.

130 Reclamanta adaugă că acest motiv completează al doilea motiv și invers, în special în ceea ce privește sfera geografică a inspecției în cauză.

131 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

132 Potrivit articolului 102 TFUE, este incompatibilă cu piața internă și interzisă, în măsura în care poate afecta comerțul dintre statele membre, folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia.

133 În această privință, cu titlu introductiv, trebuie amintit că, prin condiția potrivit căreia un acord anticoncurențial sau o practică anticoncurențială sunt interzise în măsura în care comerțul dintre statele membre este susceptibil să fie afectat de acestea se urmărește să se stabilească sfera dreptului Uniunii în raport cu dreptul statelor membre. Într-adevăr, denaturarea concurenței provocată de acord sau de practică intră sub incidența interdicției din dreptul Uniunii numai în măsura în care acordul sau practica poate afecta comerțul dintre statele membre, în timp ce, în caz contrar, iese de sub incidența interdicției (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 1966, Consten și Grundig/Comisia, 56/64 și 58/64, EU:C:1966:41, p. 495).

134 Mai concret, însuși titlul Regulamentului nr. 1/2003 arată că competențele conferite Comisiei prin acest regulament au ca obiect punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 101 și 102 TFUE. Aceste două dispoziții interzic anumite comportamente ale întreprinderilor în măsura în care acestea pot afecta comerțul dintre state membre și au ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței comune. În consecință, Comisia își poate utiliza competențele de inspecție doar în vederea descoperirii unor asemenea comportamente (Hotărârea din 14 noiembrie 2012, Nexans France și Nexans/Comisia, T-135/09, EU:T:2012:596, punctul 99).

135 Ținând seama de această jurisprudență, Comisia susține, așadar, în mod greșit că condiția potrivit căreia se interzice un acord anticoncurențial sau o practică anticoncurențială în măsura în care comerțul dintre statele membre este susceptibil să fie afectat de acestea privește doar fondul, și anume aprecierea legalității unei eventuale decizii finale a Comisiei, și că, prin urmare, nu intră în sfera controlului jurisdicțional al deciziei atacate.

136 Prin urmare, trebuie să se analizeze dacă această condiție (denumită în continuare „prima condiție”) este îndeplinită în privința încălcării suspectate, având în vedere constatarea făcută cu ocazia examinării celui de al doilea și a celui de al treilea motiv, potrivit căreia Comisia nu dispunea de indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență pe alte rute decât ruta Praga-Ostrava.

137 În plus, având în vedere că încălcarea suspectată de Comisie în prezenta cauză este o încălcare a articolului 102 TFUE, trebuie analizată și condiția potrivit căreia este interzisă folosirea în mod abuziv a unei poziții dominante pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia (denumită în continuare „a doua condiție”).

138 În ceea ce privește prima condiție, trebuie amintit cu titlu introductiv că, deși este adevărat că comportamentele ale căror efecte sunt localizate pe teritoriul unui singur stat membru intră în domeniul ordinii juridice naționale, iar nu în domeniul dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 1979, Hugin Kassaregister și Hugin Cash Registers/Comisia, 22/78, EU:C:1979:138, punctul 17), nu este mai puțin adevărat că, atunci când deținătorul unei poziții dominante blochează accesul pe piață al concurenților, nu are importanță dacă acest comportament a avut loc pe teritoriul unui singur stat membru din moment ce este susceptibil să aibă repercusiuni asupra fluxului schimburilor comerciale și asupra concurenței pe piața internă (Hotărârea din 9 noiembrie 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Comisia, 322/81, EU:C:1983:313, punctul 103).

139 Pe de altă parte, articolul 102 TFUE nu impune să se demonstreze că comportamentul abuziv a afectat în mod sensibil comerțul dintre statele membre, ci solicită să se demonstreze că acest comportament este de natură să aibă un asemenea efect (Hotărârea din 9 noiembrie 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Comisia, 322/81, EU:C:1983:313, punctul 104).

140 Astfel, pentru a fi susceptibilă să afecteze comerțul dintre statele membre, o decizie, un acord sau o practică trebuie, pe baza unui ansamblu de elemente obiective de drept sau de fapt, să permită să se prevadă, cu un grad de probabilitate suficient, că exercită o influență directă sau indirectă, actuală sau potențială asupra fluxului schimburilor comerciale dintre statele membre într-un asemenea mod încât să creeze temerea că pot constitui un obstacol pentru realizarea unei piețe unice între statele membre (a se vedea Hotărârea din 16 aprilie 2015, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej și Telefonia Dialog, C-3/14, EU:C:2015:232, punctul 51 și jurisprudența citată).

141 Or, în speță, părțile nu contestă, *primo*, că ruta Praga-Ostrava este considerată una dintre principalele rute ale Republicii Cehe, în special din cauză că nu există o autostradă directă între Praga și Ostrava, un oraș situat la aproximativ zece kilometri de frontiera poloneză și la câteva zeci de kilometri de frontiera slovacă, *secundo*, că operatorii de transport concurenți care își desfășoară activitatea pe ruta Praga-Ostrava își desfășoară activitatea și în alte state membre, în special în Republica Slovacă, și, *tertio*, că ruta Praga-Ostrava face parte din liniile operatorilor de transport concurenți, în special către statul membru menționat.

142 Trebuie să se constate că, într-un asemenea context, un comportament anticoncurențial precum cel suspectat de Comisie în speță este în mod cu totul evident susceptibil să aibă repercusiuni asupra fluxului schimburilor comerciale și asupra concurenței pe piața internă. Astfel, o asemenea practică abuzivă este de natură să afecteze poziția economică a operatorilor de transport concurenți care își desfășoară activitatea în mai multe state membre și este, așadar, susceptibilă să afecteze concurența nu numai pe ruta Praga-Ostrava și în Republica Cehă, ci și, cel puțin indirect, la o scară mai largă a Europei Centrale, în special în Slovacia.

143 Desigur, dacă încălcarea suspectată ar fi, astfel cum sugerează reclamanta, limitată la secțiunea care leagă Choceň (Republica Cehă) de Brandýs nad Orlicí (Republica Cehă), cu o lungime de 5 kilometri, care face parte din ruta Praga-Ostrava, influența sa asupra comerțului dintre statele membre ar fi probabil infimă. Or, încălcarea suspectată nu este limitată la secțiunea menționată. Ea acoperă întreaga rută Praga-Ostrava, cu o lungime de 356 de kilometri.

144 Rezultă de aici că prima condiție este îndeplinită.

145 În ceea ce privește a doua condiție, este suficient să se arate că părțile nu contestă că reclamanta deține o poziție dominantă în sensul articolului 102 TFUE, în special pe piețele furnizării de servicii de transport de persoane și furnizării de servicii de administrare a infrastructurii feroviare în Republica Cehă [considerentul (2) al deciziei atacate].

146 Or, în jurisprudență, a doua condiție este considerată îndeplinită chiar și în cazurile în care poziția dominantă a întreprinderii în cauză se limitează la o regiune în interiorul unui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2001, Ambulanz Glöckner, C-475/99, EU:C:2001:577, punctul 38), chiar la un port (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 decembrie 1991, Merci convenzionali porto di Genova, C-179/90, EU:C:1991:464, punctul 15).

147 *A fortiori*, această condiție trebuie considerată îndeplinită în cazul în care poziția dominantă a întreprinderii în cauză acoperă întreg teritoriul unui stat membru precum Republica Cehă.

148 Pe de altă parte, reclamanta săvârșește o eroare atunci când pornește de la ideea că transportul feroviar pe ruta Praga-Ostrava este cel care trebuie să constituie o parte semnificativă a pieței interne. Astfel, pentru ca articolul 102 TFUE să fie aplicabil, trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ două condiții diferite. Pe de o parte, comportamentul abuziv trebuie să fie susceptibil să afecteze comerțul dintre statele membre. Pe de altă parte, autorul comportamentului abuziv trebuie să ocupe o poziție dominantă pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia. De aici rezultă că articolul 102 TFUE se aplică și în cazul în care o întreprindere care ocupă o poziție dominantă pe piața internă sau pe o parte substanțială a acesteia folosește această poziție dominantă în mod abuziv doar pe un

segment al pieței care, în mod individual, nu constituie o parte semnificativă a pieței interne, cu condiția însă ca acest abuz să fie susceptibil să afecteze comerțul dintre statele membre. Or, din cele ce precedă rezultă că această a doua condiție este îndeplinită în speță.

149 Așadar, este îndeplinită și a doua condiție.

150 Prin urmare, al patrulea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime

151 Reclamanta susține că faptul că autoritatea de concurență cehă investighează același comportament începând cu anul 2011 a făcut-o să nutrească încrederea legitimă că investigația va fi desfășurată doar de autoritatea menționată.

152 Această încredere legitimă ar fi fost întărită de termenii Comunicării Comisiei privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență (JO 2004, C 101, p. 43, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 111) și de faptul că Comisia ar fi fost complet inactivă între anii 2013, data la care a primit plângerea care a condus-o să adopte decizia atacată, și 2016, data la care a realizat inspecția în cauză.

153 Comisia contestă aceste argumente.

154 În această privință, nu se poate deduce din dispozițiile Regulamentului nr. 1/2003 că, din moment ce o autoritate națională de concurență a început o investigație asupra unor fapte particulare, Comisia se află imediat în imposibilitatea de a cerceta cauza sau de a se interesa în mod preliminar în legătură cu aceasta. Dimpotrivă, aceste două autorități pot lucra în paralel, cel puțin în stadii preliminare cum este cazul investigațiilor, și Comisia păstrează posibilitatea de a deschide o procedură în vederea adoptării unei decizii, chiar dacă o autoritate națională examinează deja cauza. *A fortiori*, Comisia trebuie de asemenea să aibă posibilitatea de a desfășura o inspecție, o decizie prin care s-a dispus desfășurarea unei inspecții constituind doar un act pregătitor al soluționării pe fond a unei cauze, care nu prevalează asupra deschiderii formale a procedurii în sensul articolului 11 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/04, EU:T:2007:81, punctul 129 și jurisprudența citată).

155 În plus, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, în principiu, Comisia nu poate fi legată printr-o decizie a unei instanțe naționale sau a unei autorități naționale în temeiul articolului 101 alineatul (1) TFUE și al articolului 102 TFUE. Comisia este, așadar, îndreptățită să adopte în orice moment decizii individuale pentru aplicarea articolelor 101 și 102 TFUE, chiar și atunci când un acord sau o practică fac deja obiectul unei decizii a unei instanțe naționale, iar decizia preconizată de Comisie este în contradicție cu decizia jurisdicțională respectivă (a se vedea Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 27 și jurisprudența citată).

156 În consecință, investigația desfășurată de autoritatea de concurență cehă nu poate, în niciun caz, să o determine pe reclamantă să nutrească încrederea legitimă că Comisia s-ar abține să intervină.

157 În plus, trebuie să se arate că autoritatea de concurență cehă nu desfășoară investigația în temeiul dreptului Uniunii, ci în temeiul dreptului național.

158 În ceea ce privește faptul că Comisia ar fi adoptat decizia atacată doar în anul 2016, în timp ce autoritatea de concurență cehă și-ar fi desfășurat investigația începând cu anul 2011, iar Comisia ar fi primit o plângere privind același comportament al reclamantei în anul 2013, acesta nu invalidează concluzia potrivit căreia reclamanta nu se poate prevala de o încredere legitimă în speță.

159 În această privință, este suficient să se amintească faptul că Comisia dispune de un drept de a acorda grade de prioritate diferite plângerilor cu care este sesizată (a se vedea Hotărârea din 14 septembrie 2016, Trajektna luka Split/Comisia, T-57/15, nepublicată, EU:T:2016:470, punctul 66 și jurisprudența citată).

160 În ceea ce privește Comunicarea Comisiei privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență, trebuie să se arate, similar Comisiei, că aceasta se aplică numai în ipoteza în care autoritatea națională de concurență aplică articolul 101 sau 102 TFUE. Or, nu există o asemenea situație în speță. Prin urmare, nici comunicarea menționată nu era susceptibilă să o determine pe reclamantă să nutrească o încredere legitimă.

161 Rezultă că al cincilea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la respectarea vieții private și a dreptului la apărare

162 Potrivit reclamantei, ingerința în dreptul garantat la articolul 7 din cartă și la articolul 8 din CEDO, pe care o presupune decizia atacată, nu îndeplinește niciuna dintre cele trei condiții pentru care aceasta să poată fi considerată justificată. Astfel, ea nu ar fi prevăzută de lege, nu ar urmări un scop legitim, în special din cauza lipsei unor indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență săvârșită de reclamantă, și nu ar fi necesară într-o societate democratică, în special având în vedere investigația desfășurată de autoritatea de concurență cehă și cele două proceduri judiciare în curs de desfășurare.

163 În plus, decizia atacată ar aduce atingere dreptului garantat la articolul 48 din cartă și la articolul 6 din CEDO, în special dreptul reclamantei de a fi informată în mod detaliat cu privire la natura și la cauza acuzației îndreptate împotriva sa. Astfel, în ceea ce privește natura acuzației, decizia atacată ar fi formulată în termeni foarte largi, iar în ceea ce privește cauza acuzației, nu ar conține elemente concrete.

164 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Cu privire la primul aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 7 din cartă și a articolului 8 din CEDO

165 Potrivit articolului 7 din cartă, orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.

166 În această privință, articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede că orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin aceasta trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. În plus, cu respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

167 În ceea ce privește articolul 8 din CEDO, articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede că, „[î]n măsura în care prezenta cartă conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin [CEDO], înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată”.

168 De asemenea, explicațiile cu privire la cartă (JO 2007, C 303, p. 17) precizează, în ceea ce privește articolul 7 din cartă, următoarele:

„În conformitate cu articolul 52 alineatul (3) [din cartă], acest drept are același înțeles și același domeniu de aplicare ca și articolul corespondent din CEDO. Rezultă că restrângerile la care pot fi supuse în mod legal sunt identice cu cele admise în cadrul articolului 8 în cauză «[…] 2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru siguranța națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora».”

169 În consecință, întrucât din jurisprudență reiese că exercitarea competențelor de inspecție, la o întreprindere, conferite Comisiei de articolul 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 constituie o ingerință evidentă în dreptul acestei întreprinderi la respectarea vieții sale private, a domiciliului său și a secretului comunicațiilor sale (Hotărârea din 6 septembrie 2013, Deutsche Bahn și alții/Comisia, T-289/11, T-290/11 și T-521/11, EU:T:2013:404, punctul 65), trebuie să se examineze dacă decizia atacată îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă și la articolul 8 paragraful 2 din CEDO.

170 Potrivit acestor condiții, restrângerea trebuie să fie mai întâi prevăzută de lege. Măsura în cauză trebuie, așadar, să aibă un temei legal (a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 mai 2013, Trabelsi și alții/Consiliul, T-187/11, EU:T:2013:273, punctul 79 și jurisprudența citată).

171 În speță, din referirile deciziei atacate rezultă că aceasta a fost adoptată în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, dispoziție care, într-adevăr, prevede competența Comisiei pentru a dispune, prin decizie, inspecții la care întreprinderile și asocierile de întreprinderi sunt obligate să se supună.

172 Condiția potrivit căreia orice ingerință în dreptul la respectarea vieții private trebuie să fie „prevăzută de lege ” este, așadar, îndeplinită.

173 În ceea ce privește în continuare condiția potrivit căreia, cu respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți, reiese din jurisprudență că competențele atribuite Comisiei de articolul 20 din Regulamentul nr. 1/2003 au ca scop să îi permită să își îndeplinească misiunea, care îi este conferită de tratate, de a asigura respectarea normelor de concurență în piața internă. Funcția acestor norme este de a evita denaturarea concurenței în detrimentul interesului general, al întreprinderilor individuale și al consumatorilor. Exercitarea competențelor conferite Comisiei de Regulamentul nr. 1/2003 contribuie la menținerea regimului concurențial urmărit de tratate, a cărui respectare se impune în mod imperativ întreprinderilor. În aceste condiții, nu reiese deci că Regulamentul nr. 1/2003, prin conferirea către Comisie a competențelor de a efectua verificări fără o comunicare prealabilă, cuprinde o atingere adusă dreptului prevăzut la articolul 7 din cartă și la articolul 8 din CEDO (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iunie 1980, National Panasonic/Comisia, 136/79, EU:C:1980:169, punctul 20).

174 Prin urmare, ținând seama de analiza celorlalte motive ale prezentei acțiuni, la care reclamanta face trimitere în acest context, decizia atacată, care a fost adoptată în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, răspunde, la rândul ei, unor obiective de interes general recunoscute de Uniune.

175 În sfârșit, în ceea ce privește chestiunea dacă decizia atacată depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul menționat la punctul 173 de mai sus, este suficient să se amintească faptul că aceeași chestiune a fost analizată deja în cadrul examinării primului motiv. Or, la finalul acelei aprecieri, s-a concluzionat că, ținând seama de rezultatul examinării celui de al doilea și a celui de al treilea motiv, decizia atacată a fost adoptată în mod corect, cu respectarea principiului proporționalității.

176 În aceste condiții, primul aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 7 din cartă și a articolului 8 din CEDO, trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 48 din cartă și a articolului 6 din CEDO

177 Potrivit articolului 48 alineatul (2) din cartă, „[o]ricărei persoane acuzate îi este garantată respectarea dreptului la apărare”.

178 În ceea ce privește articolul 6 din CEDO, explicațiile cu privire la cartă precizează următoarele:

„Domeniul de aplicare al articolului 48 este identic cu cel al articolului 6 [paragrafele 2 și 3] din CEDO […] În conformitate cu articolul 52 alineatul (3), acest drept are același înțeles și același domeniu de aplicare ca și dreptul garantat prin CEDO.”

179 În această privință, trebuie amintit că procedura administrativă în temeiul Regulamentului nr. 1/2003, care se desfășoară în fața Comisiei, se împarte în două etape distincte și succesive, care au, fiecare, o logică internă proprie, și anume o etapă a investigării preliminare, pe de o parte, și o etapă în contradictoriu, pe de altă parte. Etapa investigării preliminare, în timpul căreia Comisia utilizează competențele de investigare prevăzute de Regulamentul nr. 1/2003 și care durează până la comunicarea privind obiecțiunile, este destinată să permită Comisiei reunirea tuturor elementelor relevante care confirmă sau nu confirmă existența unei încălcări a normelor de concurență și adoptarea unei prime poziții cu privire la direcția, precum și la continuarea care trebuie dată procedurii. În schimb, etapa în contradictoriu, cuprinsă între momentul comunicării privind obiecțiunile și adoptarea deciziei finale, trebuie să permită Comisiei să se pronunțe definitiv asupra încălcării imputate (a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 47 și jurisprudența citată).

180 Pe de o parte, în ceea ce privește etapa investigării preliminare, Curtea a precizat că ea avea ca punct de plecare data la care Comisia, în exercitarea competențelor care îi sunt conferite în special prin articolele 18 și 20 din Regulamentul nr. 1/2003, adoptă măsuri care implică imputarea săvârșirii unei încălcări și care determină repercusiuni importante asupra situației întreprinderilor suspectate. Pe de altă parte, rezultă din jurisprudența Curții că întreprinderea în cauză este informată doar la începutul etapei în contradictoriu administrative, prin intermediul comunicării privind obiecțiunile, cu privire la toate elementele esențiale pe care Comisia se întemeiază în acest stadiu al procedurii și că această întreprindere dispune de un drept de acces la dosar în vederea garantării exercitării efective a dreptului său la apărare. În consecință, numai după trimiterea comunicării privind obiecțiunile, întreprinderea în cauză se poate prevala pe deplin de dreptul său la apărare. Astfel, dacă acest drept ar fi extins la etapa care precedă trimiterea comunicării privind obiecțiunile, eficacitatea investigației Comisiei ar fi compromisă, întrucât, încă din etapa investigării preliminare, întreprinderea în cauză ar fi în măsură să identifice informațiile care sunt cunoscute de Comisie și, în consecință, pe cele care îi pot fi încă ascunse (a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 48 și jurisprudența citată).

181 Desigur, măsurile de investigare adoptate de Comisie în cursul etapei investigării preliminare, în special măsurile de verificare și solicitările de informații în temeiul articolelor 18 și 20 din Regulamentul nr. 1/2003, implică prin natura lor imputarea unei încălcări și pot avea repercusiuni importante asupra

situației întreprinderilor suspectate (Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 50). Astfel, chiar dacă din punct de vedere formal întreprinderea în cauză nu are statutul de „acuzat” în cursul etapei investigării preliminare, deschiderea investigației în privința sa, în special prin adoptarea unei măsuri de investigare ce o privește, nu poate, ca regulă generală, să fie separată din punct de vedere material de existența unei bănuieli și, în consecință, de existența unei imputări implicite care să justifice adoptarea acestei măsuri (Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 52). Prin urmare, trebuie evitat ca dreptul la apărare să poată fi iremediabil compromis în cursul acestei etape a procedurii administrative, din moment ce măsurile de investigare adoptate pot avea un caracter decisiv pentru stabilirea unor probe privind caracterul nelegal al comportamentelor întreprinderilor, de natură să angajeze răspunderea acestora (a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 51 și jurisprudența citată). De aici rezultă că Comisia are obligația să informeze întreprinderea în cauză, în stadiul primei măsuri adoptate în privința sa, cu privire la obiectul și la scopul investigării în curs. În această privință, motivarea trebuie să permită totuși acestei întreprinderi să înțeleagă scopul, precum și obiectul investigării, ceea ce implică precizarea prezumțiilor privind încălcarea și, în acest context, faptul că întreprinderea se poate expune unor imputări legate de eventuala încălcare, pentru a putea să adopte măsurile pe care le apreciază ca fiind utile dezincriminării sale și pentru a-și pregăti astfel apărarea în etapa în contradictoriu a procedurii administrative (Hotărârea din 8 iulie 2008, AC-Treuhand/Comisia, T-99/04, EU:T:2008:256, punctul 56).

182 Or, ținând seama de analiza celui de al doilea și a celui de al treilea motiv, la finalul căreia s-a concluzionat că era necesară anularea deciziei atacate în măsura în care privea alte rute decât ruta Praga-Ostrava și în măsura în care viza alt comportament decât pretinsa practicare a unor prețuri mai mici decât costurile suportate, se impune constatarea că, în rest, motivarea deciziei atacate răspunde cerințelor care rezultă din Regulamentul nr. 1/2003 și din jurisprudență.

183 În aceste condiții, decizia atacată, care se înscrie în etapa investigării preliminare din cadrul procedurii administrative prevăzute de Regulamentul nr. 1/2003, trebuie să fie considerată ca fiind adoptată cu respectarea dreptului de apărare al reclamantei.

184 Așadar, al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 48 din cartă și a articolului 6 din CEDO, trebuie de asemenea să fie respins.

185 În consecință, al șaselea motiv trebuie să fie respins.

186 Rezultă din toate cele ce precedă că se impune, în primul rând, anularea deciziei atacate în măsura în care privește alte rute decât ruta Praga-Ostrava și un alt comportament decât practicarea suspectată a unor prețuri mai mici decât costurile suportate și, în al doilea rând, respingerea în rest a acțiunii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

187 Potrivit articolului 134 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

188 În speță, întrucât decizia atacată trebuie să fie anulată în parte, Tribunalul apreciază că trebuie să decidă ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia C(2016) 2417 final a Comisiei din 18 aprilie 2016 privind o procedură de aplicare a articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, care este adresată České dráhy, a.s., precum și tuturor societăților controlate direct sau indirect de České dráhy și prin care se dispune ca acestea să se supună unei inspecții (cazul AT.40156 – Falcon), în măsura în care privește alte rute decât ruta Praga-Ostrava și un alt comportament decât pretinsa practicare a unor prețuri mai mici decât costurile suportate.**

2) **Respinge în rest acțiunea.**

3) **Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Collins Barents Passer

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 20 iunie 2018.

Semnături

i — Punctul 1din dispozitivul prezentului text a făcut obiectul unei modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.